

GATO NEGRO, GATO BLANCO

[Crna macka, beli macor]

d'Emir Kusturica

"Luis, dis culd be de viguinin of a bic frenship..."

Visca l'alegria. Visca els somriures, les cares plenes de llum i tots els colors de la terra desbordant-nos els sentits. El cos se'ns omple d'energia i el que havia de ser una tranquil·la sessió de cinema s'acaba convertint en un viatge al cor de la vida, transportats pels colors, la llum, el ritme i l'alegria. I no serà des d'un edulcorat musical de Hollywood, sinó del retrat de tres generacions de gitanos iugoslavs: deixalles, trapitxeos i alegria.

Emir Kusturica ens proposa endinsar-nos a la realitat de diverses famílies gitanes de la vora del Danubi i ens explica una història de patriarques, amors, negocis i de la vida a través de quadres o escenes que van des del més absolut barroc, com la dels músics penjats a l'arbre, a la fantasia desbordant que ja presentava a la seva anterior pel·lícula, *Underground*. Se'ns presenta Kusturica amb una sèrie de personatges sota el braç, cadascun més bàrbar i oníric que l'anterior, però Kusturica sap tractar amb tots els personatges que crea i els fa absolutament creïbles, directes i emotius. La fantasia visual del director es torna a desbordar i els gitanos es passegen en uns autos al·lucinants i els porcs es mengen els cotxes. Per aquells que vau veure *Amarcord* dijous passat, o que ja

l'heu vista, en aquesta pel·lícula veureu la influència que va tenir Fellini sobre el director serbi.

El ritme frenètic de la música zíngara acompanya i omple tots els moments d'aquesta faula i encomana tota la pel·lícula d'un ritme alegre i vital. La banda sonora ja no és del músic Goran Bregovic, habitual de les pel·lícules de Kusturica (per la banda sonora de la pel·lícula *El sueño de Arizona*, Bregovic va plagiar la cançó que cantava Iggy Pop i Kusturica no perdona: "Seguir trabajando con alguien que se dedica a usurpar las creaciones de otros no tenía sentido para mí."), però el resultat aconseguit per Nelle Karajlic, Vojislav i Dejan Sparavalo està a l'alçada de les millors creacions de Bregovic. La presència dels músics en qualsevol lloc, penjats a un arbre, a l'hospital remarca encara més la importància que té la música a *Gato negro, gato blanco*.

Gato negro, gato blanco, amb una fotografia colorista i lluminosa, una música frenètica i pròpia dels personatges, un surrealisme incipient i una fantasia absolutament desbordada, és un espectacle per tots els sentits i, principalment, una immensa pel·lícula. A disfrutar com garrins!!

FITXA TÈCNICA

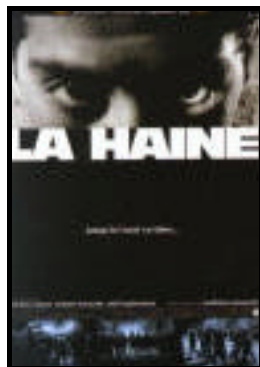
1998, França-Alemanya-Sèrbia
128 minuts. Color.
Director: Emir Kusturica
Guió: Gordan Mihic i Emir Kusturica
Fotografia: T. Arbogast i M. Amathieu
Música: N. Karajilic, V. Aralica i D. Sparavalo

FITXA ARTÍSTICA

Bajram Severdzan.....Matko Destanov
Florijan Ajdini.....Zare Destanov
Branka Katic.....Ida
Srdan Todorovic.....Dadan Karambolo
Ljubica Adzovic..... Tio Sujka

Filmografia bàsica

1981. **¿Te acuerdas de Dolly Bell?** Lleó d'or al Festival de Venècia
1985. **Papá está en viaje de negocios** Palma d'or al festival de Cannes
1989. **El tiempo de los gitanos** Millor director al Festival de Cannes, Premi Roberto Rossellini
1993. **El somni d'Arizona** Ós de plata i premi especial al Festival de cine de Berlin
1995. **Underground** Palma d'Or al Festival de Cannes
1998. **Gato negro, gato blanco** Llanterna màgica i Millor Director al Festival de Venècia
2001. **Super 8 Stories**

Si sou observadors, us haureu fixat que, sempre que pengem cartells d'una nova pel·lícula del Cine-Club, intentem tapar els cartells de les acadèmies i els de Carpe Diem; el perquè d'aquest gest en principi insignificant, és també el perquè del Cine-Club Enginyers.

En el cas de les acadèmies és obvi i fora de tota discussió el motiu: és una empresa externa a la Universitat que n'intenta treure profit i que no permet que els estudiants que hi van tinguin una vida fora dels estudis. El Cine-Club som tot el contrari, estudiants que volem potenciar la vida cultural de l'escola i, més, potenciar que tots els estudiants participin i gaudeixin de la vida associativa i universitària i, en el nostre cas, del cinema (a més, els rancis de les acadèmies posen tots els horaris en Franja Cultural per rebentar-la).

El perquè tapem els cartells de Carpe Diem es remunta a la Festa de l'Escola de fa dos anys, quan els porters no van deixar entrar a bastants companys per no ser "adequats" a l'estil de la sala. I aquest fet no és més que la punta de l'iceberg de la pressió que fa la societat per homogeneïtzar-nos. Doncs no! Al Cine-Club reivindicuem el dret a ser lliure, a ser diferent, a ser un mateix, a ser feliç; tots els estils i punts de vista hi tenen cabuda. Defensem que el cinema és un art i, ahora, una eina de transformació; a través del cinema volem evitar que la Universitat deixi de ser un espai obert, actiu, crític i cultural.

És per això que des del Cine-Club seguirem portant el cinema a la Universitat i que seguirem lluitant pel cinema, la vida, l'alegria i per transformar la universitat i la societat. A tots els que participeu d'aquesta transformació assistint als passis de pel·li, gràcies i endavant!!

